

Arrest

nr. 346 228 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. C. VAN ESCH
Sint Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. C. VAN ESCH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 oktober 2024 en verzoekt op 30 oktober 2024 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 november 2025 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 30/05/1980 geboren in Kutaisi en hebt u de Georgische nationaliteit. In 2008 werd u officieel lid van de Nationale Beweging hoewel u sinds de Rozenrevolutie een aanhanger was

van de partij. U werkte rond die tijd op een school en kende hierdoor heel wat mensen die u kon aansporen om voor de Nationale Beweging te stemmen. Tijdens de regeerperiode van de Nationale Beweging werd de school waar u tewerkgesteld was eveneens ingezet voor de organisatie van de verkiezingen en droeg u daar eveneens een steentje bij.

Ook nadat de Georgische Droom de macht overnam in Georgië bleef u zich inzetten voor de Nationale Beweging. Zo werd u aangesteld als regionale coördinator in de aanloop naar de verkiezingen van 2020. Daarbij voerde u agitatie aan, droeg u commissieleden voor, contacteerde u de kiezers, woonde u partijvergaderingen bij, stelde u kiezerslijsten op, regelde u het vervoer van kiezers naar betogingen, nam u zelf deel aan die betogingen en hield u zich bezig met de administratie. In de herfst of winter van 2019 werd u vanuit Duitsland gerepatriëerd naar Georgië nadat uw verzoek tot internationale bescherming geweigerd was. U verbleef vervolgens anderhalve maand in Georgië alvorens in april naar Denemarken te vertrekken, via Oslo, om daar eveneens asiel aan te vragen. Uw verzoek werd daar eveneens geweigerd waarna u na 6-7 maanden terugkeerde naar Georgië in augustus. Begin augustus kwam de politie bij u langs om een huiszoeking bij u te voeren onder het voorwendsel dat het om een onderzoek naar een diefstal ging terwijl het met uw politiek activisme te maken had. U weigerde initieel om hen binnen te laten maar werd overtuigd door uw buurman – die bevriende contacten had bij de ordediensten om hen alsnog binnen te laten. De politie nam toen allerlei voorwerpen in beslag, waaronder uw computer, uw partijkaart en de kiezerslijsten. Dankzij uw buurman kreeg u uw computer en de kiezerslijsten reeds 3-4 dagen later terug terwijl zij weigerden om u de andere voorwerpen - zoals uw gsm en een boekje met telefoonnummers - terug te geven. U vertrok in diezelfde maand augustus met uw liefdespartner op verlof naar Batumi gedurende 2 weken. Na uw terugkeer, eind augustus, begon u bij kiezers rond te gaan naar aanleiding van de nakende verkiezingen van oktober 2024. Een week nadat u met die taak was begonnen werd u onder druk gezet om met uw activiteiten te stoppen en het land te verlaten. U besliste vervolgens om de partij te informeren dat u niet langer bereid was om uw leven op het spel te zetten. De partijleiders reageerden erg negatief en beschuldigden er u zelfs van gewoon geld te hebben gebruikt. Twee weken na uw gesprek met de partijleiders kocht u een vliegticket om het land definitief te verlaten. In oktober 2024 nam u uw vlucht naar Boedapest, Hongarije, van waar u per bus naar Krakau, Polen, reed. In Krakau kocht u een auto waarmee u langs Italië, Slowakije, Oostenrijk, Frankrijk en Luxemburg afreisde alvorens op 27/10/2024 in België aan te komen en daar op 30/10/2024 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de plaatselijke asielinstanties. U vreest gearresteerd te worden indien u naar Georgië zou moeten terugkeren omdat iedereen daar tegenwoordig naar willekeur wordt gearresteerd. Voorts bent u ervan overtuigd dat niemand u zou verdedigen indien u op straat zou worden aangevallen, louter omdat u lid bent van de Nationale Beweging. Bovendien zou de politie ongeveer een week voordat het interview op het Commissariaat plaatsvond bij uw ouders thuis zijn langs geweest met als reden dat zij op zoek waren naar een ontsnapte gevangene.

U legde een (onvolledige) kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen zou u niet langer naar Georgië kunnen terugkeren uit vrees om willekeurig gearresteerd te worden louter omdat u lid bent van de Nationale Beweging en u hierdoor evenmin op bescherming zou kunnen rekenen. Voorts zou u ervan verdacht worden geld te hebben genomen van de partij waardoor u evenmin naar Georgië zou willen terugkeren.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit u in de afgelopen jaren meerdere verzoeken tot internationale bescherming hebt ingediend in Europa - zowel in Duitsland als in Denemarken - en dat die telkens werden geweigerd. Dit wijst duidelijk op het feit dat u geen graten ziet in het indienen van manifest ongegronde en ongeloofwaardige verzoeken om toegang te krijgen tot EU-lidstaten. Tekenend hierbij is dat u in 2016 reeds een eerste keer asiel had aangevraagd in België, onder een valse identiteit weliswaar (GV P. 13). Het feit dat u de asielprocedure reeds na één dag stopzette louter omdat de leefomstandigheden in het toegewezen opvangcentrum u niet aanstonden (GV P. 13) kon daarbij weinig overtuigen. Een dergelijke werkwijze, waarbij u een verzoek tot internationale bescherming indient in verscheidene landen zonder er klaarblijkelijk

nood aan te hebben tast reeds in grote mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees aan. Bovendien kon verwacht worden dat u redelijke inspanningen zou leveren om uw verzoek te stofferen en geloofwaardige en coherente verklaringen omtrent uw vrees zou afleggen, u bleef hier echter in gebreke.

Zo kon u niet aannemelijk maken dat u politiek actief was in Georgië.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u in 2019 politiek actief werd voor National Mouvement (DVZ verklaringen 3.2). Op het CGVS gaf u echter aan dat u reeds in 2008 lid werd van National Mouvement (GV p.6). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ gaf u aan dat uw politieke activiteiten pas in 2019 waren gestart nadat u werd gedeporteerd naar Georgië (GV p.7). Echter verklaarde u evenzeer dat u tijdens uw verzoeken in Nederland, Duitsland en Denemarken ook aanhaalde dat u omwille van uw politieke activiteiten onder druk werd gezet hetgeen niet te rijmen valt met uw bewering dat u pas na uw repatriëring politiek actief werd (GV p.13-14).

Voorts legde u geen enkel bewijsstuk neer om uw politieke activiteiten aan te tonen hetgeen redelijkerwijs kan worden verwacht. Uw bewering dat dit allemaal werd afgenomen tijdens een huiszoeking – die u echter niet aannemelijk maakt, zie infra, en waarvan u evenmin enig bewijsstuk neerlegt – kan niet worden weerhouden (GV p.9).

Verder dient gewezen te worden op de vaagheid van uw verklaringen, wat evenmin kon overtuigen. U hield het immers bij oppervlakkige omschrijvingen zoals het voordragen van commissieleden, het deelnemen aan agitaties, enz... (GV P. 7) terwijl er van een coördinator redelijkerwijs kon verwacht worden dat u met meer concrete informatie zou aandragen met betrekking tot uw activiteiten. Het feit dat u, over uw politiek activisme in 2024, bovendien louter kwijt kon dat u dezelfde taken had uitgevoerd als in 2020 (GV P. 8) plaatste meer vraagtekens bij de aannemelijkheid van het door u aangehaald profiel.

Voorts deed het tijds kader rond uw laatste vertrek uit Georgië eveneens de wenkbrauwen fronsen. Zo kwam het weinig ernstig over dat u beslist had om 2 dagen voor de parlementsverkiezingen te vertrekken ipv nog even te blijven om op z'n minst uw stem te kunnen uitbrengen, te meer omdat het hele opzet van uw activiteiten als partijcoördinator er net uit bestond om zoveel mogelijk stemmen te ronselen voor de Nationale Beweging. U vertrok immers op 23/10/2024 terwijl de verkiezingen op 26/10/2024 plaatsvonden.

Gezien aan uw politieke activiteiten geen geloof kan worden gehecht kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten omwille van uw beweerd politiek activisme.

Tekenend is dat u het meest ernstige feit, namelijk de huiszoeking van begin augustus 2024, niet vermeldde op de DVZ. U stelde enkel vaagweg dat ze u enkele keren op straat aanspraken en ook een keer bij u thuis hetgeen wezenlijk verschilt met uw verklaringen op het CGVS hieromtrent (GV p.16).

Voorts gaf u op de DVZ meerdere malen aan dat u werd gedwongen om samen te werken met de overheid omdat zij u anders zouden arresteren (DVZ verklaringen). Op het CGVS gaf u echter aan dat u uw activiteiten moest stoppen, uw spullen moest inpakken en naar het buitenland moest vertrekken (CGVS p.16-17) hetgeen wezenlijk verschilt met uw bewering hieromtrent op de DVZ.

Tenslotte houdt het weinig tot geen steek dat u door National Mouvement als verrader zou worden beschouwd louter omdat u naar het buitenland vluchtte omdat u door de overheid werd geviséerd (NPO p.16). Naar uw verklaringen zou u zich jarenlang ingezet hebben voor de partij en werd u onder zware druk door de overheid gezet om het land te verlaten. Dergelijke reactie van National Mouvement is dan ook in de door u verklaarde context volstrekt ongeloofwaardig.

De onvolledige kopie van uw paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens die in bovenstaande niet in vraag worden gesteld.

Op basis van die vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een vrees zou koesteren t.o.v. een terugkeer naar Georgië en komt u niet in aanmerking om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U komt voorts evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van *"de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Vooreerst hekelt verzoeker de overwegingen van de bestreden beslissing over zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa. Concreet meent hij dat het loutere feit dat hij in verschillende lidstaten van de Europese Unie om internationale bescherming verzocht niet kan worden geïnterpreteerd als misbruik van de procedure of als bewijs voor zijn ongeloofwaardigheid, maar dat dit integendeel wijst op de volgehouden en reële vrees voor vervolging en ernstige schade die hij sinds jaren koestert in Georgië. Indien hij geen nood aan internationale bescherming zou hebben gehad, zou het, aldus verzoeker, irrationeel zijn dat hij gedurende vele jaren herhaaldelijk zware stappen – zoals asielaanvragen, repatriëringen, onzekerheid, leven in een opvangcentrum – ondernam in uiteenlopende landen. Hij vervolgt dat deze beschermingsverzoeken aantonen dat hij geen veilige en duurzame oplossing vond in Georgië, noch in de landen waar hij tijdelijk verbleef, en dat hij zich genoodzaakt zag telkens opnieuw bescherming te zoeken. Luidens het verzoekschrift miskent de commissaris-generaal de structurele en aanhoudende onveiligheid die verzoeker beschrijft door deze aanvragen enkel negatief te *framen* als manifest ongegronde en ongeloofwaardige verzoeken en had de verwerende partij deze elementen in hun context moeten plaatsen en moeten onderzoeken of de herhaalde vluchtbewegingen niet net bevestigen dat hij een langdurig en consistent risico ervaart, eerder dan te oordelen dat zij zijn geloofwaardigheid aantasten. Verder benadrukt verzoeker dat hij verklaarde dat zijn beschermingsverzoek in Duitsland werd afgewezen zonder te worden gehoord over zijn relaas en dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee houdt en niet verduidelijkt hoe deze procedure moet worden geïnterpreteerd in het licht van deze verklaring. Vervolgens oppert verzoeker dat het ingrijpend karakter van zijn vertrek uit Georgië de ernst, authenticiteit en urgentie van zijn vrees bevestigt. In deze verduidelijkt hij dat het een bijzonder ingrijpende beslissing was zijn ouders, met wie hij een hechte (emotionele en praktische) band heeft, achter te laten, alsook dat hij in Georgië een stabiel leven had, met name een eigen zaak en sociale verankering, dat hij niet iemand is die er in precare omstandigheden leefde of enig voordeel kan halen uit het doorlopen van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming in het buitenland, en dat hij integendeel geen enkele reden had om Georgië te verlaten indien er daar voor hem een veilige en leefbare toekomst bestond. Wat betreft zijn eerder verzoek om internationale bescherming in België onder een valse identiteit, benadrukt hij dat hij verklaarde dat hij toen in bijzonder precare omstandigheden verkeerde. Hij verduidelijkt enerzijds dat de leef- en verblijfsomstandigheden in het toegewezen opvangcentrum dermate problematisch waren dat hij er zich niet veilig of stabiel voelde en anderzijds dat er toen een Dublin-procedure bezig was met betrekking tot Nederland, waarover (ook) derden hem adviseerden dat hij beter de procedure in België kon stopzetten en kon terugkeren, ook gelet op zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker is het dan ook onredelijk uit het snelle einde van deze procedure af te leiden dat hij niet ernstig zou zijn in zijn vrees of dat hij de asielprocedure instrumentaliseert.

Ook meent verzoeker dat hem niet verweten kan worden dat hij geen stukken voorlegt ter staving van zijn relaas, terwijl dit wel redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden. Hij benadrukt dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat de politie in augustus 2024 een huiszoeking deed en daarbij zijn persoonlijke spullen, computer, partijkaart en kiezers- en ledenlijsten in beslag nam en dat het partijbureau intussen werd gesloten, zodat hij ook daar geen documenten meer kan opvragen. Hij betoogt dat de commissaris-generaal, in plaats van te onderzoeken of deze verklaringen coherent en plausibel zijn, zich beperkt tot de globale vaststelling dat het mogelijk had moeten zijn om stukken te bekomen. Een dergelijke motivering laat verzoeker volledig in het ongewisse over de redenen waarom zijn verklaringen omtrent het ontbreken van documenten niet wordt aanvaard en herleidt een complex feitenkader tot een louter vermoeden, hetgeen des te problematisch is nu in het asielrecht algemeen wordt erkend dat bewijsnood en documentgebrek eigen zijn aan personen die op de vlucht slaan voor vervolging of ernstige schade. Bovendien stelt verzoeker dat de

commissaris-generaal geenszins verduidelijkt welke documenten hij precies via welke kanalen, binnen welke termijn en in welke omstandigheden redelijkerwijze had kunnen bekomen.

Daarnaast is hij het er niet mee eens dat zijn verklaringen over zijn politiek profiel en zijn vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Ten eerste meent verzoeker dat de overweging van de bestreden beslissing over de aanvang van zijn politiek activisme berust op een foutieve interpretatie van zijn verklaringen en het wezenlijke onderscheid miskent tussen lidmaatschap of sympathie voor een partij en een actieve, zichtbare en formele politieke rol. Verder stelt hij dat het evenmin een tegenstrijdigheid vormt dat hij reeds voor 2019 onder druk werd gezet omwille van zijn politieke voorkeur. Hij verduidelijkt dat hij immers niet verklaarde dat hij toen al een formele functie had, doch wel dat zijn politieke affiliatie als lid van Nationale Beweging al ruimschoots volstond om het doelwit te worden van intimidatie en druk. Hij verduidelijkt dat hij duidelijk en coherent verklaarde dat hij sinds 2008 officieel lid was van de partij en reeds sedert de Rozenrevolutie als sympathisant en aanhanger van de partij bekend stond, dat zijn politiek engagement pas in 2019 evolueerde naar een meer actieve en zichtbare rol binnen de partijwerking, dat die rol in 2020 formeel bevestigd werd toen hij werd aangesteld als regionale coördinator en dat zijn engagement vanaf 2024 nog zichtbaarder werd tot het moment van de huiszoeking. Het feit dat hij in 2008 lid werd van de partij betekent, aldus verzoeker, niet dat hij vanaf die datum al een formele functie vervulde of een publiek zichtbare rol had. Hij besluit dat de commissaris-generaal in deze miskent dat het volkomen normaal is dat iemand gedurende een lange periode lid of sympathisant is van een partij zonder meteen actief organisatorische taken op zich te nemen.

Ten tweede hekelt verzoeker dat hem verweten wordt vaag te zijn over zijn politieke activiteiten. Hij betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) consistent en oprecht antwoordde op de vragen die hem gesteld werden, een duidelijk overzicht gaf van zijn taken als regionale coördinator en ook toelichtte dat zijn taken in 2020 en 2024 vergelijkbaar waren, aangezien zijn functie dezelfde bleef, waardoor dit niet als een teken van ongeloofwaardigheid kan worden gezien. Volgens verzoeker kan het feit dat de commissaris-generaal de volledigheid of mate van detail achteraf onvoldoende acht, niet aan hem verweten worden. Indien de verwerende partij bijkomende, diepgaandere of meer technische informatie wenste, dan had zij de plicht om hierover gerichte en bijkomende vragen te stellen. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn verklaringen slechts kan beoordelen binnen de grenzen van de vragen die gesteld werden en dat de commissaris-generaal achteraf geen lacunes mag creëren waarover hij nooit de kans kreeg zich te verdedigen. Evenmin verduidelijkt de verwerende partij, aldus verzoeker, welke concrete informatie zij nog verwachtte.

Ten derde is verzoeker het niet eens met de overweging van de bestreden beslissing over het tijds kader van zijn laatste vertrek uit Georgië. Te dezen benadrukt hij zijn verklaringen dat hij begin 2024 geconfronteerd werd met een huiszoeking door de Georgische politie onder het vals voorwendsel van een onderzoek naar diefstal, waarbij zijn computer en bepaalde documenten gelinkt aan zijn politieke activiteiten in beslag genomen werden, alsook dat hij na een korte vakantie zijn activiteiten vervatte en reeds binnen een week onder druk werd gezet om zijn engagement stop te zetten en het land te verlaten. Hij benadrukt dat deze bedreigingen bovenop de eerdere intimidaties en rechtstreekse inmenging in zijn privéleven kwamen. Volgens verzoeker liet de ernst van deze signalen voor hem geen ruimte voor interpretatie en wist hij dat zijn leven op het spel stond. Hij besluit dat zijn vertrek twee dagen voor de verkiezingen dan ook niet vreemd is, maar net volledig logisch en coherent met zijn verklaringen. Hij voegt hieraan toe dat geen enkel persoon, die reeds bedreigd en geïntimideerd werd door de politie en politieke tegenstanders en die gewaarschuwd is dat hij niet langer veilig is, nog langer in het land van herkomst zou blijven enkel om een verkiezingsdag af te wachten. Tevens stelt hij nog dat zijn vertrek geen aanwijzing voor zijn ongeloofwaardigheid vormt, maar juist een bevestiging is van de urgentie en ernst van zijn situatie en dat hij deed wat elk redelijk denkend persoon in een context van politieke repressie zou doen, met name kiezen voor veiligheid boven zijn politieke rol. Hij besluit dat de commissaris-generaal zijn vertrek beoordeelt, los van de reële veiligheidsdreiging waarmee hij werd geconfronteerd en zijn vertrek enkel interpreteert vanuit een abstract beeld van hoe een coördinator zich zou moeten gedragen en dat hij niet handelde vanuit onverschilligheid voor de verkiezingen, maar uit noodzaak om zijn leven te beschermen.

Ten vierde, waar de commissaris-generaal stelt dat hij het meest ernstige feit dat hij onderging bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, oppert verzoeker dat hier wordt uitgegaan van een foutieve lezing van zijn verklaringen aldaar. Hij benadrukt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de autoriteiten wel bij hem thuis zijn langs geweest, dat deze verklaring uitdrukkelijk werd erkend in de bestreden beslissing en dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken deze informatie niet heeft uitgediept of geen bijkomende vragen stelde hierover, hetgeen niet aan hem kan verweten worden.

Ten vijfde gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij werd gedwongen om samen te werken met de overheid op straffe van arrestatie, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij zijn activiteiten moest stopzetten en het land moest verlaten. Hij verduidelijkt dat het net is omdat hij niet wilde meewerken, in de zin van zijn

oppositieactiviteiten opgeven en de verwachtingen van de autoriteiten te volgen, dat hem werd opgedragen het land onmiddellijk te verlaten. Hij besluit dat er geen sprake is van een discrepantie in zijn verklaringen, maar dat deze elkaar juist aanvullen.

Ten slotte, wat betreft de reactie van de partij Nationale Beweging op zijn vertrek, oppert verzoeker dat het volstrekt normaal was dat de partijleiding bijzonder ontstemd reageerde op zijn plots vertrek, daar hij regionale coördinator was voor de partij en dus een cruciale schakel vormde in de voorbereiding van de verkiezingen en hij het land verliet op een moment waar zijn rol essentieel was, zijnde vlak voor de verkiezingen. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij verklaarde dat hij werd beschuldigd van het ontvreemden van partijgelden, hetgeen – ondanks het feit dat deze beschuldigingen ongegrond waren – wel meteen leidde tot wantrouwen binnen de partij. Hij voegt hier nog aan toe dat deze beschuldigingen perfect passen bij zijn functie en de middelen waartoe hij toegang had en dat deze verklaren waarom zijn vertrek niet neutraal werd onthaald.

Tot slot herhaalt verzoeker zijn relaas en besluit hij dat hij, mede gelet op het voorgaande, in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Verzoeker maakt op 2 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd een “*identiteitsdocument*”.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd. Enerzijds vreest hij vervolgd te worden omwille van zijn lidmaatschap en activiteiten voor de partij Nationale Beweging. Anderzijds verklaart hij dat hij ervan verdacht wordt geld te hebben genomen van deze partij, waardoor hij evenmin naar Georgië wil terugkeren. Voor een samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij niet in aanmerking komt om als vluchteling erkend te worden, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst (i) tast het feit dat verzoeker verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende in verscheidene landen zonder er klaarblijkelijk nood aan te hebben in grote mate de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees aan. Vervolgens (i) oordeelt de commissaris-generaal dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen omwille van zijn politiek activisme. Zo (a) maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij politiek actief was in Georgië, omdat hij tegenstrijdig is over de aanvang van zijn politiek activisme, hij geen enkel bewijsstuk neerlegt ter staving van zijn beweerd activisme, zijn verklaringen over zijn taken vaag zijn en het tijds kader rond zijn laatste vertrek uit Georgië bevreemdend is. Ook (b) kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaarde vervolgingsfeiten omwille van zijn politiek activisme, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel, het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het meest ernstige feit en het wezenlijke verschil tussen zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd gedwongen om samen te werken met de overheid en zij hem anders zouden arresteren met zijn verklaring bij het commissariaat-generaal dat hij zijn activiteiten moest stoppen en naar het buitenland moest vertrekken. Bovendien (ii) houden verzoekers beweringen dat hij door de partij Nationale Beweging als verrader zou worden gezien geen steek. Daarnaast (iii) kan de door verzoeker neergelegde onvolledige kopie van zijn paspoort aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er reeds een voorbehoud dient te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees door zijn parcours in Europa voorafgaand aan zijn huidig verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verklaart voorafgaand aan zijn huidig verzoek om internationale bescherming verschillende verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend in verschillende lidstaten van de Europese Unie en dit allemaal omwille van zijn politiek activisme (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerst een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland in 2015, dat dit verzoek werd afgewezen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, dat hij vervolgens in Nederland een verzoek indiende in 2015 of 2016, maar hij op basis van de Dublin-regelgeving naar Duitsland zou teruggestuurd worden, waarna hij in 2016 naar België trok en hier om internationale bescherming verzocht, dat hij uiteindelijk na één dag deze procedure stopzette en naar Nederland terugkeerde, alwaar hij naar Duitsland teruggestuurd werd om vervolgens van daaruit in de herfst of winter naar Georgië gerepatriëerd te worden en dat hij, na anderhalve maand in Georgië, naar Denemarken ging om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen ook geweigerd werd, en dat hij in augustus 2020 naar Georgië terugkeerde (*ibid.*, p. 12-14 en 'verklaring DVZ', vraag 35).

De Raad merkt op dat de eerder door verzoeker in Europa ingediende verzoeken om internationale bescherming die niet werden beëindigd omwille van de Dublin-regelgeving, zijnde zijn verzoek in Duitsland en Denemarken, beiden werden afgewezen, hetgeen betekent dat de Duitse en Deense asielinstanties van oordeel waren dat hij toen geen nood aan internationale bescherming had. Dit toont aan dat verzoeker er niet voor terugdeinst verzoeken om internationale bescherming in te dienen terwijl hij geen nood aan internationale bescherming had. Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in Duitsland en Denemarken nooit gehoord werd in het kader van zijn aldaar ingediende beschermingsverzoeken, merkt de Raad op dat dit weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 12). Echter, op basis van het interstatelijk vertrouwensbeginsel tussen de lidstaten van de Europese Unie, mag ervan uitgegaan worden dat verzoekers verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en Denemarken werden behandeld volgens de toen geldende regels en principes. Hoe dan ook betreft verzoekers bewering in deze slechts een louter blote bewering die hij geenszins kan hard maken.

Bovendien en bovenal is het opmerkelijk dat verzoeker in 2016 naar België kwam en hier, onder een valse identiteit, een verzoek om internationale bescherming indiende, dit verzoek na één dag al terug introk en ervoor koos om naar Nederland terug te keren. Hieruit blijkt des te meer dat verzoeker niet schuw is verzoeken om internationale bescherming in te dienen, zonder een nood aan internationale bescherming te hebben. De verschoningen die verzoeker in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde en in zijn verzoekschrift herhaalt, kunnen hieraan geen afbreuk doen en lijken deze vaststelling eerder te bevestigen. Zo verklaart hij dat de omstandigheden in het hem toegewezen opvangcentrum hem niet aanstonden (*ibid.*, p. 13). Van iemand die werkelijk meent een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van het land van herkomst, kan verwacht worden dat het vinden van bescherming primeert over de levensomstandigheden tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de levensomstandigheden in het opvangcentrum dermate slecht waren, dat dit in zijn geval niet geldt. Anderzijds verklaarde hij dat er een Dublin-procedure ten aanzien van Nederland lopende was en hij door derden geadviseerd werd dat het beter was om zelf naar Nederland terug te keren (*ibid.*, p. 13). Te dezen onderstreept de Raad dat verzoeker naar België was gekomen omdat hij wist dat men hem in Nederland, onder toepassing van de Dublin-regelgeving, naar Duitsland terug zou sturen, alwaar hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd. Aldus valt moeilijk in te zien dat verzoeker op eigen initiatief en zonder de beslissing inzake de Dublin-procedure ten aanzien van Nederland af te wachten, zou beslissen om naar Nederland terug te keren. Ook benadrukt de Raad dat verzoeker zich niet kan verschuilen achter het volgen van advies van derden en dat hij zelf verantwoordelijk is voor het door hem gestelde gedrag.

Gelet op het voorgaande, hanteerde verzoeker in het verleden een werkwijze waarbij hij in verscheidene lidstaten van de Europese Unie om internationale bescherming verzocht, zonder hier nood aan te hebben. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn thans beweerde nood aan internationale bescherming en zijn relaas waarop hij zich baseert reeds in enige mate aan.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het feit dat hij al deze stappen ondernam/onderging juist aantoont dat er sprake is van een structurele en aanhoudende onveiligheid in zijn hoofd en hij geen veilige en duurzame oplossing vond in Georgië of de landen waar hij tijdelijk verbleef, waardoor hij zich genoodzaakt zag telkens opnieuw om internationale bescherming te verzoeken. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde zowel in Duitsland als in Denemarken om internationale bescherming te hebben verzocht omwille van zijn politiek activisme en dat de autoriteiten van de desbetreffende landen telkens oordeelden dat er geen nood aan internationale bescherming bestond in zijn hoofd. Gelet op het tussen de lidstaten van de Europese Unie geldende interstatelijk vertrouwensbeginsel, mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze beoordeling correct is. Aldus kunnen deze stappen niet gezien worden als (onsuccesvolle) pogingen om bescherming te verzoeken tegen een structurele en aanhoudende onveiligheid in zijn hoofd en vormen deze pogingen geen bevestiging van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift in dit verband tot slot betoogt dat het voor hem een ingrijpende beslissing was om zijn leven in Georgië, met inbegrip van zijn eigen zaak zijn ouders met wie hij een hechte band heeft en zijn sociaal leven, achter te laten en hij zelf geen voordeel haalt uit het verzoeken om internationale bescherming in de Europese Unie naast het vinden van veiligheid, merkt de Raad op dat het een louter blote bewering is dat verzoeker geen ander voordeel probeert te bekomen met het verzoeken om internationale bescherming in de Europese Unie ander dan het vinden van veiligheid en dat het louter achterlaten van het leven in het land van herkomst op zich onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien doet dit geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen, noch aan de hierna volgende vaststellingen op basis waarvan besloten wordt dat verzoeker thans geen nood aan internationale bescherming heeft.

2.3.7.4. Vervolgens kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende problemen omwille van zijn beweerd politiek activisme voor de partij Nationale Beweging.

2.3.7.4.1. In eerste instantie kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers politiek profiel.

Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoeker gevolgd kan worden dat er geen tegenstrijdigheid van worden afgeleid waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in 2019 actief zou zijn geweest voor de partij Nationale Beweging en hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds 2008 lid zou geworden zijn van de partij. Er is, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht voorhoudt, een wezenlijk verschil tussen lidmaatschap bij een politieke partij en het spelen van een actieve rol binnen een dergelijke partij.

Desalniettemin zijn er nog voldoende andere zwaarwichtige redenen die, samengenomen, de geloofwaardigheid van zijn beweerd politiek profiel onderuit halen.

Ten eerste legt verzoeker geen enkel bewijsstuk neer ter staving van zijn beweerd politiek profiel en zijn beweerd politiek activisme voor de partij Nationale Beweging. Daar hij sinds 2008 lid zou zijn van de partij en vooral omdat hij tussen 2019 en 2024 actief aan de slag zou zijn gegaan binnen deze partij en sinds 2020 ook een officiële rol zou hebben opgenomen als regionale coördinator, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dergelijke documenten kan voorleggen.

Zo kan aangenomen worden dat verzoeker zelf in het bezit zou zijn geweest van documenten die zijn politiek activisme op enerlei wijze kunnen staven. Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat er een huiszoeking plaatsvond bij hem thuis in augustus 2024, waarbij zijn computer en verschillende documenten, waaronder zijn partijkaart, in beslag werden genomen, waardoor hij nu geen documenten meer zou kunnen voorleggen. Los van de geloofwaardigheid van deze huiszoeking (zie *infra* – waarbij, in tegenstelling tot het gestelde in het verzoekschrift, duidelijk wordt uitgelegd waarom deze huiszoeking niet aannemelijk is), kan deze verklaring geen verschoning bieden voor het gebrek aan dergelijke documenten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de politie bepaalde van de door haar in beslag genomen voorwerpen drie tot vier dagen na de huiszoeking terug bracht. Dit betroffen onder meer zijn computer en kiezerslijsten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). Ondanks dat verzoeker toen nog in het land was en hij nog contact heeft met mensen in Georgië (*ibid.*, p. 10, 16), liggen dergelijke lijsten of andere documenten die op zijn computer stonden niet voor.

Daarnaast kan ook aangenomen worden dat verzoeker, die reeds sinds 2019 een regionale coördinator van de partij Nationale Beweging zou zijn, contacten zou hebben binnen de partij aan wie hij dergelijke documenten zou kunnen vragen. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift stelt dat het partijbureau waarvoor hij werkte ondertussen gesloten is en de helft van de mensen vertrokken zijn en de andere helft in de gevangenis zit, merkt de Raad op dat dit louter blote beweringen betreffen. Bovendien bestaan er minstens nog andere structuren binnen de partij die hij, gelet op zijn beweerd profiel, zou moeten kunnen hebben aanspreken, minstens toont hij niet aan dat hij pogingen daartoe heeft ondernomen en dat die op niets uitdraaiden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er geenszins wordt verduidelijkt welke documenten er van hem redelijkerwijze verwacht kunnen worden, merkt de Raad op dat in het voorgaande wordt verduidelijkt wat redelijkerwijze kan hem verwacht kon worden en benadrukt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Het door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 2 januari 2026 gevoegde “*identiteitsdocument*” kan de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Hoewel in deze aanvullende nota wordt gesteld dat dit een identiteitsdocument voorstelt, verklaart verzoeker ter terechtzitting, wanneer hem gevraagd wordt naar dit document, dat dit zijn lidkaart van de partij Nationale Beweging betreft, hetgeen bevestigd wordt door de aanwezige tolk Georgisch. De Raad is echter van oordeel dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst betreft dit slechts een kopie, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Bovendien slaagt verzoeker er niet in op overtuigende wijze te verduidelijken hoe hij aan dit document is gekomen en waarom hij dit pas in het kader van de onderhavige beroepsprocedure neerlegt. Hij verklaart in dit verband ter terechtzitting dat dit document werd meegenomen bij de huiszoeking en dat dit het enige document is dat de politie nadien terugbracht. Te dezen wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud eerst verklaarde dat de politie zijn partijkaart niet terugbracht, om vervolgens te verklaren dat zij dit, samen met de lijsten die zij meenamen, terugbrachten (*ibid.*, p. 16). Aldus blijken zijn verklaringen in dit verband weinig coherent. Zelfs indien dit document werd teruggebracht door de politie na de huiszoeking, kan dit geen verschoning bieden voor het feit dat dit document nu pas wordt voorgelegd. Verzoeker verklaarde immers dat de politie bepaalde van de in beslag genomen voorwerpen kwam terugbrengen drie tot vier dagen na de huiszoeking die plaatsvond in augustus

2024 (*ibid.*, p. 17). Op dat moment verbleef verzoeker nog in Georgië (*ibid.*, p. 16). Bovendien staat hij ook nog in contact met zijn ouders in Georgië (*ibid.*, p. 10), waardoor hij dit document via hen eerder had kunnen bekomen indien hij dit niet zelf kon meenemen.

Ten tweede zijn verzoekers verklaringen over de activiteiten die hij uitvoerde voor de partij Nationale Beweging uitermate vaag en kunnen deze niet overtuigen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud hield verzoeker zich bij oppervlakkige omschrijvingen van zijn taken in 2020, zoals dat hij commissieleden moest voordragen, aan agitatie deelnam, contact had met de kiezer, partijvergaderingen bijwoonde, bussen regelde om betogers te verplaatsen en zelf deelnam aan betogingen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Verder, wat betreft zijn politiek activisme in 2024, kon hij enkel kwijt dat hij dezelfde taken had uitgevoerd in 2020 (*ibid.*, p. 8). Van een regionale coördinator die reeds sinds 2019 actief was voor de partij, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een concrete en gedetailleerdere omschrijving zou geven wanneer hem gevraagd wordt naar zijn taken. Dat hij dit niet deed, doet verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn beweerd politiek profiel. Te dezen verduidelijkt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, niet het feit dat verzoeker in 2020 en 2024 dezelfde activiteiten zou hebben uitgevoerd, maar wel het feit dat hij niet meer kan zeggen over zijn taken in 2024 dan dat het dezelfde taken betroffen als deze in 2020 bijdraagt aan de vaagheid van zijn verklaringen en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerd politiek profiel. Dat zijn verklaringen consistent zijn, neemt niet weg dat deze uitermate vaag zijn, gelet op zijn vermeend profiel. Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat er hem verweten wordt te vaag te zijn over zijn politieke activiteiten, terwijl er geen bijkomende vragen werden gesteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud, bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen of hiervan melding kon maken in het verzoekschrift. In deze benadrukt de Raad nog dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker meerdere keren expliciet met open vragen bevestigd werd over zijn taken en op het einde van zijn persoonlijk onderhoud nog de mogelijkheid had zaken toe te voegen (*ibid.*, p. 7-8, 18-19). Tot slot, wat betreft zijn betoog dat er geenszins verduidelijkt wordt welke bijkomende informatie concreet van hem verwacht werd, merkt de Raad op dat duidelijk blijkt dat verzoeker verweten wordt niet meer gedetailleerde verklaringen over zijn politieke activiteiten af te leggen en benadrukt de Raad opnieuw dat het verzoeker zelf is die zijn vrees voor vervolging dient aannemelijk te maken.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van zijn politiek profiel ook ondermijnd door het tijds kader van zijn laatste vertrek uit Georgië. Het is immers uitermate bevreemdend dat verzoeker, die als regionale coördinator van de partij Nationale Beweging net als taak had om zoveel mogelijk stemmen te ronselen voor de partij, beslist om op 23 oktober 2024 het land te verlaten, zijnde slechts enkele dagen voor de verkiezingen van 26 oktober 2024. Verwacht kan worden dat iemand met verzoekers profiel er alles aan zou doen om toch nog zijn stem te kunnen uitbrengen, eventueel onder bescherming van de partij en zonder zelf nog een actieve rol te spelen bij het verdere verloop van de verkiezingen. Dit is des te meer het geval daar de huiszoeking en de bedreigingen na de huiszoeking volgens zijn verklaringen dateren van respectievelijk augustus 2024 en september 2024, een week nadat hij was begonnen met zijn taak om bij de kiezers langs te gaan (*ibid.*, p. 8, 17), terwijl hij toch nog tot 23 oktober 2024 in Georgië bleef. Er kan moeilijk ingezien worden waarom hij in die omstandigheden niet nog twee dagen langer in het land kon blijven om zijn stem uit te brengen. Dat het voor hem duidelijk was dat hij zijn land moest verlaten na de bedreigingen in september 2024 en hij, zoals elk redelijk denkend mens, zijn veiligheid verkoos boven te gaan stemmen, wordt gerelativeerd door het feit dat hij nadien nog een kleine maand in het land bleef.

2.3.7.4.2. Daarnaast kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn vermeend politiek profiel.

Ten eerste wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van deze vermeende vervolgingsfeiten omdat ook de oorzaak van deze feiten, zijnde zijn vermeend politiek profiel, niet geloofwaardig is.

Ten tweede stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat verzoeker het meest ernstige vervolgingsfeit, met name de huiszoeking begin 2024 waarbij allerlei voorwerpen in beslag genomen werden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9), niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker enkel vaagweg dat men hem enkele keren op straat aansprak en dat zij ook eenmaal bij hem thuis kwamen (administratief dossier, "vragenlijst CGVS", vraag 3.5). De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat een bezoek bij hem thuis wezenlijk verschilt van een huiszoeking waarbij verschillende voorwerpen, waaronder zijn computer en documenten over zijn politieke activiteiten, in beslag genomen werden. Indien er werkelijk een dergelijke

huiszoeking plaatsvond, kon verwacht worden dat hij dit als dusdanig aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker daar dit één van de ernstigste feiten was die hij zou hebben moeten ondergaan. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijvragen stelde over het vermeldde bezoek bij hem thuis en men deze verklaring niet verder liet uitdiepen, herhaalt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en dat, indien hij meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen kon geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hij dit kon doen tijdens dit interview wanneer hem gevraagd werd naar de feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land en/of indien hem gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen, hij dit kon aankaarten bij het commissariaat-generaal toen hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij dit kon doen door middel van bijkomende schriftelijke verklaringen, *quod non*. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt ter staving van de beweerde huiszoeking. Indien er een huiszoeking werd uitgevoerd, zij het onder een vals voorwendsel, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan een bewijs zou kunnen neerleggen.

Ten slotte wijst de Raad op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gedwongen werd te stoppen om te werken voor de partij Nationale Beweging en samen te werken met de overheid en dat men hem anders zou arresteren (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS', vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij zijn activiteiten moest stoppen, zijn spullen moest inpakken en naar het buitenland moest vertrekken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). Deze verklaringen zijn geenszins met elkaar te rijmen. De eis om zijn activiteiten te stoppen en samen te werken met de overheid verschilt wezenlijk van de eis om zijn activiteiten voor de oppositie te stoppen en naar het buitenland te gaan. De ene eis veronderstelt immers een actieve rol in Georgië, terwijl de andere eis betekent dat hij Georgië moet verlaten.

Dat het net is omdat verzoeker niet wilde meewerken, in de zin dat hij zijn activiteiten voor de oppositie diende stop te zetten en moest voldoen aan de verwachtingen van de overheid, is een bewering die geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat hem in één adem werd gevraagd zijn activiteiten te stoppen en naar het buitenland te gaan. Daarnaast blijkt uit de neerslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker verklaarde dat men hem vroeg samen te werken met de overheid, en vervolgens nogmaals verklaarde dat men hem vroeg de overheid te helpen, hetgeen een actievere rol impliceert dan het louter stopzetten van zijn activiteiten en te voldoen aan de verwachtingen van de overheid. Evenmin verklaarde hij daar dat hem gevraagd werd naar het buitenland te vertrekken indien hij dit niet deed.

2.3.7.5. Bovendien kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende problemen met zijn eigen partij. Concreet verklaarde hij dat hij door zijn partij als verrader werd beschouwd en dat zij hem beschuldigden geld te hebben ontnomen van de partij, toen hij hen meldde dat hij het land ging verlaten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 16). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij zich jarenlang inzette voor de partij, houdt het weinig steek dat deze partij hem als een verrader zou beschouwen en hem zou beschuldigen van financiële fraude wanneer hij hen vertelt dat hij door zijn politieke activiteiten voor de partij onder zware druk werd gezet door de overheid om het land te verlaten. Deze reactie is, in de door verzoeker geschetste context, ongeloofwaardig.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij door de partij beschuldigd werd van het ontvreemden van partijgeld, een beschuldiging die perfect aansluit bij zijn functie en de middelen die hem te beschikking stonden, hetgeen reeds tot wantrouwen leidde binnen de partij en ervoor zorgde dat hij niet neutraal werd onthaald. Te dezen onderstreept de Raad dat uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat de beschuldigingen dat hij partijgeld ontvreemde pas werden geuit nadat hij de partij inlichtte van zijn vertrek (*ibid.*, p. 16), waardoor niet kan aangenomen worden dat er reeds een wantrouwen bestond ten aanzien van hem op het moment dat hij hen ging inlichten over zijn vertrek. Dat de partij, op het moment dat één van haar mensen aangeeft te moeten vertrekken omwille van politieke intimidatie, deze persoon valselijk zou beschuldigen en hem een verrader zou noemen, is weinig geloofwaardig. Verder stelt verzoeker dat de partij onttremd reageerde omdat hij het land verliet op het moment dat zij hem nodig hadden, zijnde het moment van de parlementsverkiezingen van oktober 2024. De Raad oordeelt dat zelfs indien de partij mogelijks zou gewild hebben dat verzoeker nog in Georgië bleef ten tijde van verkiezingen, dit nog niet wil zeggen dat zij hem daarom valselijk zou beschuldigen voor het ontvreemden van partijgeld en als verrader.

2.3.7.6. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde onvolledige kopie van zijn paspoort, zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissing, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen

voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.7.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Hoewel verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel enkel uitdrukkelijk de schending van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet opwerpt, kan uit een lezing van het verzoekschrift met enige welwillendheid worden afgeleid dat hij de schending opwerpt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in het algemeen. In wat hierna volgt, wordt deze wetsbepaling in zijn geheel getoetst.

2.3.8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die

door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS